kui mees kolm asja temmale tahhab lubbada: Esſimenne: tölda ja hobboſid isseärranis temmale, et ni kui tahhab, woib liñna ſoita, liñna lusti piddama. Teine: parrukmaker; et ei woi ilma ſelleta. Kolmas, et mees omma isse luggemiste jure ei pea tedda ial kutſuma.

Immelinne kül, ja isseärranis esſimenne! Ühhe öppetaja kaſa tahhab tölda ja hobboſid piddada, et woib liñna lustipeud ni kui tahhab prukida? — Agga ilma wastoräkimatta teggi kosſia omma usko möda; lubbas keik, ja ſaid pari.

Keik öppetaja maiarahwas ollid temmaga ühhes nous, ja ellaſid waikſeste kui öiged ristiinnimesſed; agga ſiiski temma maenitſes neid kowwaste, et piddid temma abbikaſa ilmalikkud wiſid heaks wötma, ja temma mele pärraſt teggema ja temma tahtmiſt möda keik, mis agga ial piddid joudma. Isse teggi nenda ka; teggi töeks keik, mis olli lubbanud, ja ep olnud temaſt nähha muud kui üsna kannatlikko järeleandmiſt ja iggapiddi armastuſt. Emmand laskis iggapääw uhkeste ommad juukſed üllestehja, ſoitis liñna ja piddas lusti ni kui öppind; agga mehhe luggemisteſt ei tahtnud temma nähha egga kuulda. Agga es olle ſedda kauaks nenda! ſeſt ühhe korraga, ei tea kuſt, hakkas ühhel pühhapäwal mehheſt agga küſſima, millal tänna luggeminne piddi ollema? Mehhe ſüdda ſai täis römo, ſedda kuuldes, agga ſiiski tulletas ta temma mele, mis ta ſelle asja poleſt wäljatinginud ja mis tal olli lubbatud. Töſſi kül, ütles emmand, et ollen ſedda wäljatinginud ja ſinna mulle lubbanud; agga tunnen nüüd öige iſeenneſeſt üht kutsmiſt ommas ſüddames, teie kokkotullemisſe pole. Sure römoga woeti wasto temma ſowimiſt ja tehti ſedda möda kui ta pallund. Emmand tulli tänna, tulli ka teiſel pühhapäwal jälle, ja ei annud temma ſüdda ennam tullematta jätta. Armo tunnike jo olli tulnud, ja ärkand olli temma ommaſt ilmalikkuſt tüh-